

Butlletí d'INFORMACIO CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

ANY V Editat pel "CATALUNYA", GROU N. R.
NUM. 50

J. A. Saco 415. — SANTIAGO DE CUBA 31 DESEMBRE
1 9 4 3

CRONICA

J. Andreu i Abelló com a representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, i P. Bose Gimpera com a representant d'Acció Catalana Republicana, han signat un pacte amb els representants dels partits imperialistes republicans espanyols.

La virtualitat del Pacte, a nosaltres, catalans actius que ens trobem sobre la marxa d'un moviment d'unitat específica, no ens preocupa ni creiem que ens tinguem d'esforçar per convèncer ningú, que els esmentats partits no representen avui cap sector important de l'opinió catalana, després de les transformacions hagudes, l'experiència soferta i l'evolució evident del nostre poble. Ni els signants del pacte no tenen tampoc cap personalitat jurídica per haver caducat fa molts anys, ben densos, per cert, d'aconteïments, els seus mandats. El pacte en sí es redueix a una simple intervenció personal per donar relleu, precisament, a les seves personalitats gastades i fer actuals els seus noms caiguts en la impopularitat.

Com a catalans nacionals, però, la conclusió del pacte ens indigna justificadament.

Es incomprendible que hi hagi catalans amb cor per anticipar-se a la determinació del poble català, ajupint-se a les exigències de sectors republicans espanyols imperialistes que pretenen retenir Catalunya sota el domini de la República Espanyola violant aquells mateixos drets que invoquen per l'existència d'aquesta; dels tirans i dèspotes que avancen els seus propòsits d'imposar-se a la voluntat del poble català al qui no concedeixen altre dret que el de decidir sobre fórmules pre-determinades.

Indignació més que justificada encara davant el fet monstruós d'aver-se a ésser instruments de coacció a qualsevulla iniciativa del poble català per decidir el seu pervindre. Condueta monstruosa aquesta d'aver-se a ésser mur de contenció a les ambicions d'un poble, amb despreu dels que han caigut i cauen cada dia per la supervivència de la nacionalitat, éssent com és aquesta causa, la que ens empeny, per instint de conservació, a ambicionar les formes més acabades de govern propi.

Però si bé el pacte no té cap força per no estar assistit de l'opinió popular, ni cap valor per ésser els signants políticament insolvents, pot tenir, en canvi, una importància cedida pels organismes catalans si aquests persisteixen en la confusió de principis actual i si no encerten a establir definitivament un Consell Nacional que ens representi i sintetitzi els afanys nacionals del nostre poble.

Ara fa un any, el "Catalunya" Grup N.R., iniciador de la Unió dels Catalans Independentistes, en comunicació adreçada a Comunitat Catalana de Mèxic, que fou feta pública, i entorn el projecte de Declaració col·lectiva, manifestava la necessitat de deixar perfectament definits aquells punts que constituïen una perturbació en aquells moments i ho serien encara més endavant, amb pitjors conseqüències. Ens referim concretament a la qüestió de la "legalitat". Ara al cap d'un any en toquem els resultats. El pacte que ha insultat la consciència catalana, ha estat estimulat per aquesta qüestió legal que va provocar la dissolució del Consell de Londres i que ha prosperat a l'empar del seu perllongat silenci.

El fet de no haver-la foragitada al seu degut temps, —quan vapresentar-se,— sinó d'haver-la acceptada en distintes gradacions i maneres i concretament, en quant a la Presidència, per Comunitat Catalana de Mèxic, estimula encara les pretensions dels ex-representatius, com les del tercer President del Parlament Català, que s'ha adreçat als seus companys en consulta sobre la vigència o no vigència dels càrrecs i l'existència o no existència de l'esmentat Parlament.

Comunitat Catalana de Mèxic no va acceptar tampoc la proposició presentada en el sentit de declarar haver vist amb disgust l'actuació del senyor Bose Gimpera a l'assemblea de Profesores Universitarios Españoles celebrada a l'Havana. En canvi, reiteradament, P. Morán, president del Círculo Republicano Español, al seu retorn de Mèxic, ha declarat a la premsa havanera que fou a l'esmentada assemblea on va posar-se la primera pedra a aquest pacte, resultat directe de la mateixa.

Resultaria definitivament vergonyós pels catalans que la reacció a la signatura del pacte es convertís en una sèrie d'esforços, habilitats i manobres per acoblar-hi la "legalitat" de l'Estatut.

El "legalisme" no és una qüestió superficial, sinó bàsica. Vol dir lli-

(Passa a la pàgina 2)

Macià

President de la segona
REPUBLICA CATALANA

L'Independentisme es Democràcia

per E. M. Roca

Els catòlics, els protestants i els jueus dels Estats Units, han elaborat un programa de Pau, del qual copiem els dos punts següents:

3.—Els drets de tots els pobles, grans i petits, subordinats aquests drets al bé de la comunitat mundial organitzada, deuen salvaguardar-se dintre el marc de la seguretat col·lectiva. El progrés dels pobles / que encara no han assolit el seu desenrotll, dels pobles oprimits, dels pobles colonials, deuen d'ésser objecte de la preocupació internacional, per a portar-los a assumir llur responsabilitat política.

4.—Els Governos nacionals i una organització internacional, deuen respectar i garantir els drets de les minories ètniques, culturals i religioses, a condicions de vida econòmica, a una oportunitat equitativa de desenrotll educacional i cultural i a la igualtat política.

Aquest programa de Pau no l'han signat els representants de cap Estat polític. L'han signat les tres branques del pensament religiós que representen la part més important de la humanitat. És aquesta circumstància la que ens fa fer aquestes reflexions.

L'ideal democràtic es trobava molt lluny d'haver assolit la seva plenitud. Avui és estat de consciència popular. La guerra, arribant amb la seva cruel

tat i el seu seguici d'horror i de misèria a tots els continents, ha desvetllat la consciència nacional de molts pobles que han pagat i paguen el seu tribut de sang a la causa de la democràcia universal quins drets els hi eren negats o escatimats. Avui els Estats que es reservaven aquest privilegi senten la preocupació i la necessitat de fer justícia perquè hi hagi al món, una pau permanent.

El propòsit de fer-la hi és. Aquest programa signat als Estats Units és una prova d'aquesta preocupació general. Els governs dels estats polítics poden alimentar determinades ambicions però aquestes prosperaran o no, seran o no seran modificades, d'acord amb l'existència d'aquests dos factors importants: la decisió que en la voluntat d'ésser lliures hi posin els pobles oprimits i la simpatia universal que desvetlli una causa justa.

Cal guanyar la Pau. I si guanyar-la crea, als estats cabdills de la justícia, la responsabilitat de saber-la administrar, lògicament crea també als pobles oprimits i esclavitzats la responsabilitat d'exterioritzar la injustícia que pateixen i concretar la seva voluntat nacional.

Per això no comprenem la tàctica dels nostres ex-polítics, d'amagar la veritat del nostre cas nacional. Els

(passa a la pàgina 2)